

Sygn. akt II K. 11/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2017 roku.

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Karolina Głazińska-Izdebska

Protokolant: starszy sekr. sądowy Barbara Dera

w obecności oskarżyciela Prok. Rej. -----

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2017 roku

sprawy **P. W.**

s. C. i J. z domu W.

ur. (...) w G.-D.

oskarżonego o to, że: w dniu 12 grudnia 2016 r. w G.-D., pow. g. (...) (...), woj. (...) - (...), z terenu posesji przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów metalowych w postaci dwóch wałów od rozrzutnika, jednego wału od innej maszyny rolniczej oraz osi od bryczki, tj. mienia o łącznej wartości 600,00 zł działając na szkodę K. C.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk

ORZEKA:

I. uznaje oskarżonego **P. W.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk i za to po zastosowaniu art. 37a kk na mocy art. 278 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 § 1a pkt 1 kk w zw. z art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na mocy art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniu 19 grudnia 2016 r. od godz. 13:20 do godz. 16:10, przyjmując, iż stanowi to 2 (dwa) dni kary ograniczenia wolności;

III. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 11/17

UZASADNIENIE

(w myśl art. 423 § 1a kpk zakres uzasadnienia ograniczono do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu)

Wyrokiem z dnia 10 marca 2017 r. Sądu Rejonowego w Golubiu-Dobrzyniu w sprawie II K 11/17 P. W. został uznany za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, tj. za winnego tego, że w dniu 12 grudnia 2016 r. w G.-D., pow. g. (...) (...), woj. (...) - (...), z terenu posesji przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia elementów metalowych w postaci dwóch wałów od rozrzutnika, jednego wału od innej maszyny rolniczej oraz osi od bryczki, tj. mienia o łącznej wartości 600,00 zł działając na szkodę K. C.. Za przedmiotowy czyn wymierzono mu karę 4 miesięcy

ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania w dniu 19 grudnia 2016 r. od godz. 13:20 do godz. 16:10, przyjmując, iż stanowi to 2 dni kary ograniczenia wolności.

Występek z art. 278 § 1 kk jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Takie ukształtowanie ustawowego zagrożenia pozwoliło Sądowi na skorzystanie z instytucji przewidzianej w art. 37 a kk, tj. na wymierzenie kary ograniczenia wolności, przy czym ustalając wymiar kary Sąd miał na uwadze dyrektywy określone w art. 53 § 1 i 2 kk.

Oskarżony jest osobą zdolną do pracy, nie posiada stałego zajęcia, tym samym kara ograniczenia wolności będzie dla niego możliwa do wykonania. Sąd uznał, że kara pozbawienia wolności byłaby karą zbyt surową, stałaby w sprzeczności z przyjętym przez kodeks karny prymatem kar wolnościowych. Poza karą ograniczenia wolności powinna pozwolić osiągnąć w większym stopniu cel wychowawczy i zapobiegawczy wobec oskarżonego niż kara pozbawienia wolności. Jednocześnie należy mieć w polu widzenia, że oskarżony dopuścił się przedmiotowego czynu w okresie próby z wyroku w sprawie VII K 236/14, co spowoduje zarządzenie wobec niego wykonania kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary jako okoliczności łagodzące Sąd uznał fakt przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego czynu, wyrażenie przez niego skruchy oraz stosunkowo niską wysokość szkody wyrządzonej czynem. Okoliczność obciążającą bez wątpienia stanowiła uprzednia karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu.

Biorąc po uwagę wszystkie okoliczności zarówno łagodzące, jak i obciążające Sąd uznał, że kara 4 miesięcy ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym będzie karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego, jak również uwzględniającą stopień społecznej szkodliwości czynu, odniesie także oczekiwany skutek w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

Wbrew wnioskowi oskarżyciela publicznego nie nałożono na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w wysokości 90,00 zł na rzecz M. S.. Obowiązek naprawienia szkody może zostać orzeczony tylko na rzecz pokrzywdzonego przestępstwem. Jak stanowi art. 46 § 1 kk w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Zgodnie z art. 49 § 1 kpk pokrzywdzonym jest osoba fizyczna lub prawna, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przestępstwo. Wyjątek od tej zasady przewidziano w art. 49 § 3, gdzie wskazano, że za pokrzywdzonego uważa się zakład ubezpieczeń w zakresie, w jakim pokrył szkodę wyrządzoną pokrzywdzonemu przez przestępstwo lub jest zobowiązany do jej pokrycia.

Zawarta w art. 49 § 1 kpk definicja pokrzywdzonego ma przede wszystkim charakter materialnoprawny, ponieważ oparta jest na wyznacznikach związanych właśnie z tą dziedziną prawa. O tym, czyje dobro prawne zostało w konkretnej sytuacji naruszone lub zagrożone przestępstwem, decyduje zatem prawo karne materialne. Dla przyznania statusu pokrzywdzonego konieczne jest prawidłowe rozpoznanie nie tylko ogólnego lub rodzajowego, ale indywidualnego przedmiotu ochrony analizowanej normy karnej (niezależnie, czy chodzi o przedmiot główny czy uboczny), przy jednoczesnym uwzględnieniu, że dany czyn może wypełniać znamiona więcej niż jednego przepisu ustawy lub obejmować przestępstwo współukarane. Kryterium bezpośredniości naruszenia lub zagrożenia dobra prawnego danej osoby oznacza, że w relacji między czynem o konkretnych znamionach przestępstwa a naruszeniem lub zagrożeniem dobra tej osoby nie ma ogniw pośrednich, z czego wynika, że do kręgu pokrzywdzonych można zaliczyć tylko ten podmiot, którego dobro prawne zostało działaniem przestępnym naruszone wprost, a nie za pośrednictwem godzenia w inne dobro (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 24-11-2015, II AKa 97/15, Legalis nr 1398293).

W ocenie Sądu na gruncie niniejszej sprawy status pokrzywdzonego przysługuje wyłącznie K. C., co znalazło zresztą wyraz w opisie czynu. Bezprzedmiotowym byłoby jednak orzekanie obowiązku naprawienia szkody na jego rzecz, jako że pokrzywdzony ten odzyskał wszystkie rzeczy będące przedmiotem czynu. Dokonując kradzieży oskarżony w żaden sposób nie naruszył jakiegokolwiek dobra prawnego przysługującego M. S.. Sprzedaży przedmiotów M. S. nie można

także rozpatrywać w kategorii czynu współukaranego następczego wobec czynu z art. 278 § 1 kk, chociażby ze względu na brak więzi czasowo-sytuacyjnej. W przypadku M. S. brak jest więc elementu bezpośrednio naruszenia jego dobra prawnego, a tym samym orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na jego rzecz było wykluczone.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk. Sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa, uznając, że poniesienie z tych kosztów przez oskarżonego spowodowałoby nie tyle nadmierne obciążenie dla niego, co byłoby nierealne z uwagi na fakt, że oskarżony nie osiąga żadnych dochodów ani nie posiada żadnego majątku.